

Untsakad, S?duri Unistus

htu pikese viimased kiired
Ine taevasse srama lid
ja kui sinult kajaka tiivul
kodu randadelt snumeid ti.
Minust maha ji kodune talu,
kivid, knkad ja niitude raad,
seal kus lapsena jooksin paljajalu,
koplis kase all lillede raal.
Kaugel jrvede taga kus metsad
latvu tstavad pilvede pool,
kaugel metsade taga, kus meestel
saatus tundmatuid muresid toob.
Minust maha jid isa ja ema,
minust maha jid de ja vend,
ei ma teagi kas elavad nemad,
kas neil saabund on priiuse tund.
Tahan juda veel kodumaa randa,
nha tuseva pikese tuld,
tahan puhata kallima rinnal
nha loojuvat pikest kui kuld.
Ja kui saatus on mranud mulle,
et ma kodumaa kollet ei ne
siis mu unelmad rndavad sinna,
kus on sramas phjala .